

Rekl jsem si: budu dbat na svoje cesty,  
abych se jazykem neprohresil.  
Budu drzet na uzde sva usta,  
dokud budu pred sebou mit svevolnika.  
Byl jsem zticha, mlcel jsem jak nemy,  
ale nic se nezlepsilo,  
ma bolest se rozjitrila.  
Srdce palilo me v hrudi,  
v zneklidnene mysli mi plal ohen.  
Promluvil jsem svym jazykem takto:

Hospodine, dej mi poznat, kdy prijde muj konec  
a kolik dnu je mi vymereno,  
at vim, kdy ze sveta sejdu.  
Hle, jen na pid odmerils mi dnu  
a jako nic je pred tebou muj vek.  
Clovek je jen vanek pouhy,  
i kdyby pevne stal.  
Kazdy zitim putuje jak prelud,  
hluku nadela ten vanek pouhy,  
koupí majetek a neví kdo to shrabne.  
A tak jakou mam nadeji, Panovníku?  
Moje ocekavani se upina jen k tobe.  
Vysvobod me od vsech mych nevernosti,  
nedopoustej, aby bloud me tupil!  
Jiz jsem nemy, neotevru usta,  
vzdyt je to tve dilo.  
Odejmi uz ode mne svou ranu,  
hynu pod tvou padnou rukou!  
Kdyz nekoho za nepravost napominas tresty,  
rozkladas jak mol to, po cem dychtil.  
Clovek je jen vanek.

Hospodine, vyslys mou modlitbu,  
prej mi sluchu, kdyz o pomoc volam,  
nebud k memu placi hluchy.  
Vzdyt jsem u tebe jen hostem,  
prichozim, jako vsichni otcove moji.  
Odvrát ode mne svůj pohled, abych okral,  
driv nez odejdu a nebudu jiz.